

Publicerad 2022-10-01 01:16 av aloc

Mja, mja, kanske inte blankvers, jag vet men nära nog!

Trehundramiljoner ljusår bort

Vi får svar nu, från stjärnsystem
trehundra miljoner ljusår bort.

De säger att allt är okej, att
de saknar våra små snack och
haha, det är inte svårt, kall fusion
ni har säkert redan löst det men
Anyway, hur är det med oss, undrar de
Fick vi bukt på den där klimatgrejen?

Tjabblar vi fortfarande med
våra släktingar om allt det där
vi snackade om förra gången?
De lovar att höra av sig snart igen
och de avslutar med en hel hög
emojis så vi ska förstå att de
är genuina den här gången.

De vise hos oss skakar på
på sina huvuden och de säger,
de säger att meddelandena
antagligen är på väg vidare
att de är på väg mot nån snyggare,
varmare, mer framgångsrik stjärna
som står strax bakom vår, de säger
att vi misstar om vi tror de här små
ljusfluktuationerna är riktade
till oss när vi helt ärligt bara står
i vägen för deras dans vidare
genom natten och universum.
De vise är ju vana, alla dessa tjejer
eller killar, som vinkat till dom
på tågstationer runt om i världen,
Det sätter sina spår, även hos dom.

De förklarar, det är omöjligt
Att svaren är till oss, bara tiden
begränsar och det där med att
vi förstår språket, att de skrivit
meddelandet i vår tunga det är

Bara en matematisk märklighet,
ett trolleritrick från konverteringen
de vise säger att de skulle förklara
på ett enklare sätt, de skulle förklara
som till en treåring men vi vanliga
skulle ändå aldrig förstå så de säger
Vi vet precis, släpp det ni, eh,
oroa er inte. Tänk inte ens på det där,
De säger det, samtidigt som de ser
ut att verkligen, verkligen, tänka på det.

Vi vet inte, men vi pratar ibland om
den där suddiga morgonen för
inte så länge sen när vi kollektivt
låg bakis och jävliga, raderade vi inte
en bunt interstellära SMS då?
Som om det skulle göra de osända?
För helvete, vi skickade ju kopparplattor
med nakenbilder mot nån random
jävla stjärna bara gjorde vi inte?
Bara trettio år sen eller så?
Det kan omöjliggen hunnit fram ändå
men även om det är fysiskt omöjligt
så brinner det av skam i ansiktet och
vi ska just gå och lägga oss igen när
det plingar till, ännu ett mess från
trehundra miljoner ljusår bort
“Hallå, fick ni förra meddelandet?
det ser ut som ni läst nämligen och
det vore kul att snacka så svara gärna!”
Vi läser meddelandet en gång till och
vi skakar på huvudet, bokstavligen.
Så jävla needy de blev nej fy fan.
Det har vi inte tid med, lite självkänsla
kräver vi ändå så vi sätter våglängd
ett komma fem millimeter på
Mute och block och somnar om.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren aloc med Poeter.se id #81788 innehar upphovsrätten